

[Evan Jensen.]

Det hævdes så ofte i den almindelige debat, at kirken må følge med tiden, gøre opmærksom på sin eksistens efter moderne principper. En måde at gøre det på er f. eks. igennem udgivelse af kirkebladet. De fleste steder forekommer der at være for få midler til dette arbejde, at dømme efter bladens udseende. Det er ligeledes værdifuldt, at præsten tager et arbejde op blandt sognets unge og ældre uden for det egentlige pligtarbejde.

Ud over de allerede kendte initiativer, der udfoldes, kan nye komme til, hvorved interessen for kirken kan stimuleres. Jeg vil imidlertid også gerne understrege, at der ikke af rådighedsbeløbet kan ydes støtte til almindeligt kulturelt og socialt arbejde. Vi har jo en udmærket fritidslov, hvorunder folkeligt oplysningsarbejde og herunder også en del af det kirkelige kan foregå. Vi har tradition for et ret omfattende frivilligt kirkeligt arbejde her i landet, som udføres af kirkelige organisationer. Det har ikke hidtil kunnet opnå midler fra rådighedsbeløbene, og det er klart, at det heller ikke kan blive tilfældet i fremtiden. Den danske folkekirke rummer jo flere forskellige kirkelige retninger, der ikke ser ens på en række af de aktiviteter, vi i dag kalder frivilligt kirkeligt arbejde. Det er i udstrakt grad disse kirkelige retninger, der er repræsenteret i menighedsrådene. Hvis ikke der er fastsat visse regler for rådighedsbeløbets anvendelse, kan der opstå situationer, som kan grave nye grøfter eller uddybe allerede eksisterende. Folkekirken er den borgerlige ramme omkring landets enkelte sognemenigheder. Loven må give regler for folkekirken, i dette tilfælde for, hvad man forstår ved folkekirkens opgaver. Disse opgaver må kunne accepteres af såvel folkekirkens venstre som højre fløj, ellers kommer folkekirkeprincippet i fare.

Forslagets bestemmelse om, at det er ministeren, der fastsætter formålene, som skal støttes, kan naturligvis også diskuteres. Kan ministeren altid fastslå, hvilke kirkelige aktiviteter der bør støttes, for at det kirkelige liv i sognet fremmes, og for at menighedsrådsmedlemmerne får mulighed for at leve op til deres forpligtelse til at virke for den kristne menigheds liv og vækst, som der står i bemærkningerne? Det kan vel blive

svært, men ministeren kan sikre ensartede kriterier, hvilket er noget meget væsentligt i denne sammenhæng.

Til slut vil jeg sige, at der kan være en hel del at diskutere i udvalget, men venstre er enig med ministeren i for det første, at menighedsrådene sættes i stand til at støtte flere opgaver end hidtil af rådighedsbeløbene, altså kunne disponere friere, og at beløbets størrelse efterhånden vil kunne hæves — det sidste vil jeg da også gerne drøfte i udvalget — for det andet, at der fastsættes regler om, til hvilke formål rådighedsbeløbene kan anvendes, således at der sikres en vis ensartethed landet over, og således at folkekirkeprincippet ikke røkkes.

Samuelson: Spørgsmålet om menighedernes rådighedsbeløb har igennem årene givet anledning til voldsomme diskussioner og er vel også en af årsagerne til strukturkommissionens nederlag. Som der står i bemærkningerne, har det været i kommissionens overvejelse, om man ikke skulle overlade til rådene selv at træffe bestemmelse om, hvad der måtte anses for på det enkelte sted at være en kirkelig opgave. Ministeriet er endnu ikke gået så vidt, men har dels i cirkulærer, dels i en række skrivelser peget på de opgaver, som det må anses for passende at klare over rådighedsbeløbet. Så vidt, så godt.

Nu står vi over for et forslag, der fjerner loftet over rådighedsbeløbene, selv om størrelsen af beløbet skal godkendes af provstiuvalg og stiftsovrighed. Men hvis man vil tage dette skridt, — hvilket jeg er noget betænkelig ved — måske ikke så betænkelig, så længe den nuværende minister sidder — så må man gøre sig klart og prøve på at definere, hvad der i lovforslaget kaldes det kirkelige liv i sognet. Der står nemlig, at menighedsrådet kan yde støtte til foranstaltninger, som rådet skønner egnede til at fremme det kirkelige liv i sognet. Jeg vil gerne citere fra en artikel i Højskolebladet fra den 21. januar 1966 om dette emne, skrevet af valgmenighedspræst Helge Skov. Der står:

„Det er tilsyneladende en sag med begrænsede perspektiver, at loftet foreslås fjernet over menighedsrådenes såkaldte rådighedssum, og at rammen for, hvad disse penge skal kunne bruges til, foreslås